

Zářivě žlutá

První dopis otci

Dnes to jsou přesně dva týdny.
Rozloučili jsme se ve strmilovské ložnici. Svítilo slunce, prudce a zlatě, tak jako teď
v Kremži.
Ruku sis unaveně položil nad hlavu.
Usmál ses.
Dělí nás Dunaj a dělí nás hranice.
Věděla jsem, že odjedu a Ty do tří dnů pojedeš taky.
Jen jiným směrem, do jiného světa.
Přesně to se taky stalo.
Odjel jsi.

Řekla jsem Ti, tak jako říkával tvůj otec zase tobě: drive carefully.
Drive carefully, tati.
Doufám, žes při jízdě nepřekročil sto čtyřicítku, nejels po dálnici, ale vzal jsi to
polňačkou za Leštinou.
Vzals to polňačkou za Leštinou?
A byly tam bedle?
A byly tam krávy?

Přečetla jsem Ti báseň Cíl z Tvé poslední sbírky Tříděný odpad. Pamatuješ?

*Musím spěchat než začne palba
Nechci být překvapen v nedbalkách
Hodlám se obléci vhodněji
k tak závažné události.*

*Vytahuju sváteční oblek
a vyklepávám z něj naftalín.
Vypočítávám souřadnice,
z okna se dívám na kanón.*

*Do ústí hlavně. Zaměřuje
klouzavým pohybem. Až strne.
Pohledem hada na mě civí.
Je to kdo s koho. Já a on.*

To ale není ode mně, řekl jsi.
A od koho teda, vždyť jsi tu báseň napsal ty?
Ne, to napsal, to napsal – mávnul jsi lehce pravou rukou - to napsal nějaký obrozenec.

Byl to tvůj poslední žert, tati?

Dobrá. Já ti věřím. Jsi obrozenec. Já tomu rozumím. Obrodil ses. Narodil.
A tím tu jsi.

Hřebíky slov jsme přitlučeni k životu.

...

Jsem v Kremži. Já a tvoje vnučka F.

Nakreslila Ti ve Strmilově obrázek, visel na stěně naproti tvé postele. Byla na něm loďka a první báseň, kterou jsi nadiktoval babičce, když ti byly čtyři: *pluje loď, pluje loď, je smutná, protože není doma.*

Jsi doma, tati?

Jsou tam houby a taky krávy?

...

Cítíme se v Kremži jako dvě kremžské hořčice.

Krajina kolem Dunaje je žlutá, zářivě podzimně žlutá. Jako barva smrti.

Žlutá je F. nejmilejší barva, ale to přece víš.

Schválně, jakou barvu má smrt? - zeptal ses ji v létě, když jsme nocovali u tebe v ložnici.

Černou, odpověděla F. temně, protože se bála; tak strašně se bála smrti, až kolem půlnoci vykřikla, že umírat mají jedině staří, jedině ti!

Pak se zarazila...

Pleteš se, Fany, odpověděl jsi smířlivě – smrt má žlutou barvu.

Ach ne – moje oblíbená, vykřikla F. a přemýšlela, co všechno bude muset vyhodit: hodinky, tenisky, tričko, bundu... bude muset přestat trhat pampelišky a nejíst citrony.

...

Kremž je dnes zářivě žlutá, cítíme se tady jako dvě kremžské hořčice.

Hřebíky slov jsme přitlučeni k životu.

My tady, ty tam, a Dunaj mezi námi.

Není dne, abych si nevzpomněla, že tu nejsi, tati.

A tak tu jsi.